

at gjøre med samvittighedsfulde og rebelige Mænd, der ville angive enhver Gave, de faae, og kunne vi stole derpaa, troer jeg ogsaa, at man kan gaae ud fra, at de ville gjøre Rede og Rigtighed for, hvorvidt en Gave skulde bruges i Aarets Løb eller henlægges som Capital, og derved bidrage til at danne en Fond, som blev at beskaffe Aar for Aar igjennem Beskatningen af Renten. — I Forbindelse med Forslaget under Nr. 21 staaer — som bemærket af den ærede Ordfører — Forslaget under Nr. 26, det vil sige sidste Deel deraf, som gaaer ud paa en Tilføielse i § 8 Lit. c og Forslaget under Nr. 28. Det er nemlig ganske rigtigt, at naar en Capitalformueforsøgelse ikke skal beskattes i det Dieblis, mån faaer den, maae de enkelte Dele af Capitalen, som bruges i det løbende Aar, naturligtvis gaae ind under Beskatningen. Man vil maaskee gjøre den Indvending imod min Opfattelse, at det kan blive meget tvivlsomt, hvorledes man skal trække Grændsen imellem den Capital, der maa anses bestemt til at forbruges i Aarets Løb og den Capital der ikke skal forbruges i Aarets Løb — det indrømmer jeg — men det forekommer mig, at der paa flere Steder i denne Lov vil kunne reises ligesaa vægtige Tvivl, og det forekommer mig klart, at navnlig Lovudkastets § 7, saaledes som den er affattet, og selv om Minoritetens Forslag om at ubelade Undtagelsen med Hensyn til Arv og Forstud paa Arv bliver vedtaget, vil frembyde rigelig Leilighed til Tvivl. Naar man nemlig opstiller den Sætning, at Indkomstskatten skal svares af enhver Indtægt i Penge — ogsaa den, der bruges til Formueforsøgelser — hvorledes vil man da afgjøre de Spørgsmaal, der kunne opstaae, naar en Mand f. Ex. sælger en Eiendom? Man vil vel sige: Ja, Kjøbesummen derfor kan ikke betragtes som en Formueforsøgelse, det er kun en Substitution af Formuegjenstanden, der finder Sted, istedetfor Eiendommen er traadt Penge; og dog vil man vistnok erkjende, at det ofte kun delvis er Tilfældet, men at det vel kan være saa, at en virkelig Formueforsøgelse har fundet Sted ved Salget. Fremdeles er det aabenbart, at ind under de Gjenstande, som skulle rammes af Indkomstskatten, skulde gaae det Udbytte, en Eier af

en Eiendom maatte faae af dennes aarlige Producter; men man vil vistnok indrømme mig, at det kan være vanskeligt at trække Grændsen imellem det Udbytte, man kan faae af en Eiendoms aarlige Producter, og et saadant Udbytte, som tillige maa siges at være optaget af den Capitalformue, der ligger skjult i Eiendommen — og saaledes kunde jeg nævne flere Tilfælde. Tvivl troer jeg overhovedet ikke man kan undgaae, og det forekommer mig ikke heller, at hele Lovudkastet tyder paa, at man har anseet det for saa særdeles magtpaaliggende at fjerne de Tvivl, som kunne opstaae i enkelte Tilfælde.

Dette var med Hensyn til Forslagene til § 7 og tildeels ogsaa med Hensyn til § 8, og jeg har endnu kun at bemærke, at naar der er foreslaaet i den første Deel af Forslaget under Nr. 26, at Ordet „Overlevelsesrente“ skulde indskydes efter „Livrente“, da er dette ikke noget Realitetsforslag, men kun en Redaction, som er motiveret derved, at i den foregaaende § 7 nævnes udtrykkelig Ordet „Overlevelsesrente“ ved Siden af Ordet „Livrente“. Naar man herefter i den følgende Paragraph nævnte alene Ordet „Livrente“, kunde man maaskee oplaste det Spørgsmaal, om det var Mening, med Hensigt at forbigaae Overlevelsesrente paa dette Sted. — Hvad Forslaget under Nr. 24 angaaer, har den ærede Ordfører ganske rigtig angivet den Bevæggrund, som har hidført det, men det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører leverede det bedste Beviis for dette Forslags fuldkomne Berettigelse, naar han erkjendte, at ikke engang han selv var istand til at nævne et Tilfælde, hvor en Overdragelse af Næringsberettigelse her i Kjøbenhavn lovlig kunde finde Sted. Naar man maa erkjende dette, som er ganske rigtigt, idet der ikke kan finde nogen Overdragelse af Næringsberettigelse Sted, forsaavidt det kun er en personlig Ret — og forsaavidt Næringsberettigelsen har en reel Charakter, troer jeg neppe, at de factiske Forhold i Kjøbenhavn ville gjøre Tilfældet praktisk —, naar man, siger jeg, maa erkjende, at Overdragelsen af Næringsberettigelse i Kjøbenhavn ikke lovlig kan finde Sted, troer jeg ogsaa, at man maa erkjende det Urigtige i, i en Lov at udtale sig, som om det lovlige og jevn-